ชุดนวนิยายผจญภัยลี้ลับในป่าดงพงพีเมืองไทย

ล่องไพร

เทวรูปชาวอินคา

น้อย อินทนนท์

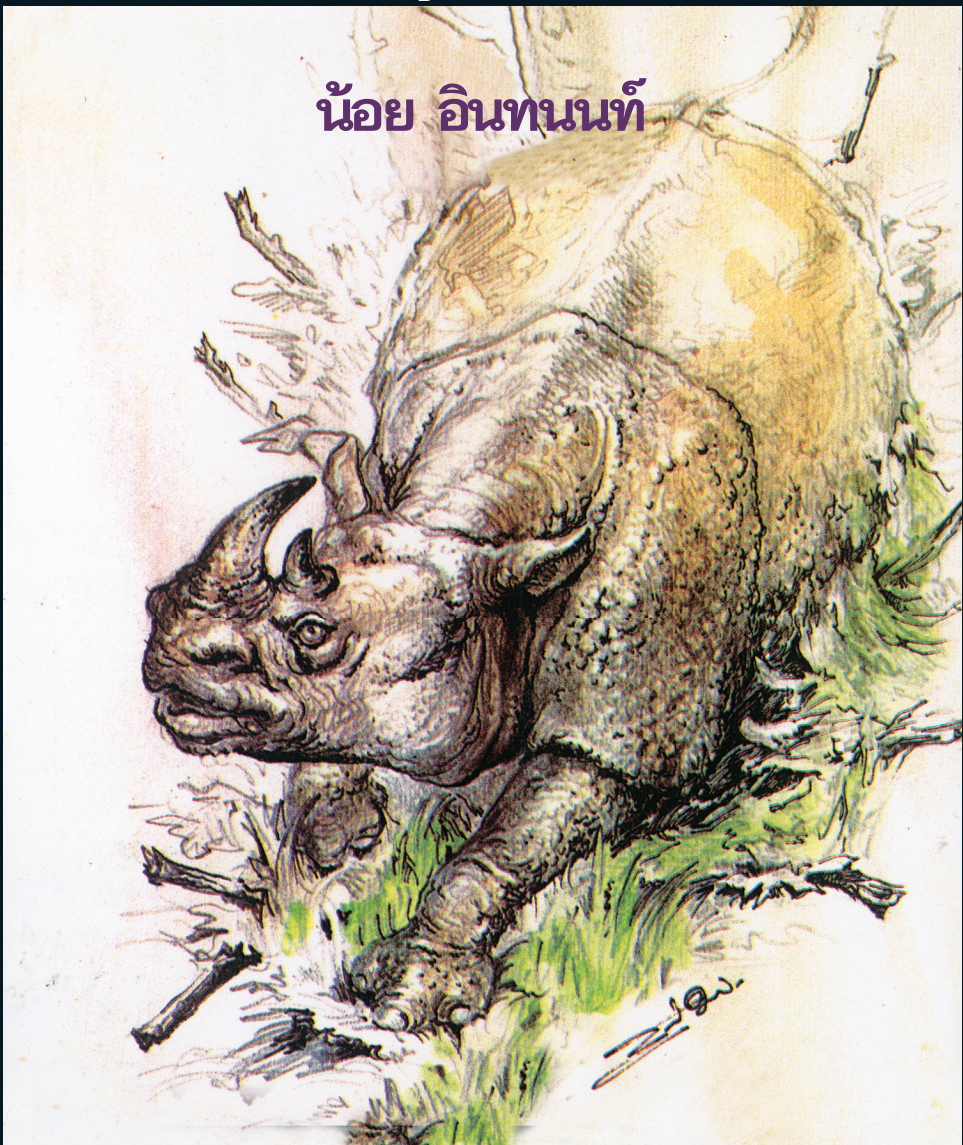

น้อย อินทนนท์ นามปากกาของ **มาลัย ชูพินิจ** (๒๔๔๙-๒๕๐๖)

เกิดที่กำแพงเพชร เรียนหนังสือที่โรงเรียนบพิตรพิมุข เทพศิรินทร์ และจบชั้นมัธยมบริบูรณ์จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เคยรับราชการเป็นครูอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นได้ใช้ชีวิตในการเขียนหนังสือตลอดเวลา ๓๕ ปี

ครูมาลัยเป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเขียนชั้นครูซึ่งมีอัจฉริยะยากจะหาผู้ใดทัดเทียม เขียนได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น บทความ สารคดี ตลอดจนคอลัมน์เกี่ยวกับหนังสือ โทรทัศน์ กีฬา ฯลฯ โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน ที่รู้จักกันดีก็คือ “ม. ชูพินิจ” “น้อย อินทนนท์” “อินทนนท์น้อย” “เรียมเอง” “แม่อนงค์” “นายฉันทนา” “ลดารักษ์” “สมิงกะหร่อง” “แบ็ตตลิ่งกรอบ” ฯลฯ

ไม่เพียงเป็นที่รู้จักนับถือด้านงานประพันธ์และงานหนังสือพิมพ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศเท่านั้น ครูมาลัยยังได้อุทิศตนด้านการบำเพ็ญประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์อีกด้วย จนได้รับเกียรติสูงสุด ซึ่งนักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะพึงได้รับ คือได้รับแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิกและได้รับพระราชทานปริญญาบัตรวารสารศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย

ปก :
จากภาพวาดชุดชีวิตบ้า ของ
สนั่น ศิลากรณ์
(พ.ศ. ๒๔๖๒-๒๕๒๙)

น้อย อินทนนท์

ล่องไพร

ตอน

เทวรูปชาวอินคา

สำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.

ISBN 978-974-22590-2-0

ล่องไพร

อันดับที่ ๙

เทวรูปชาวอินคา

ผู้จัดพิมพ์ชุดล่องไพร
๒๔๙๘ สำนักพิมพ์พิทยาคาร
๒๕๐๙ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น
๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น
๒๕๒๔ สำนักพิมพ์บรรณกิจ

๒๕๓๓ - ๒๕๕๓ สำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.
จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจาก
กองทุนมาลัย ชูพินิจ

ขนิษฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง
บรรณาธิการ
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.

พิมพ์ที่
บริษัทธรรมสาร จำกัด
เลขที่ ๗๗/๒ ถนนราชพฤกษ์ ต.บางขนุน อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๑๑๓๐
โทร. ๐๒-๔๕๙๔๕๓๔

จัดจำหน่ายโดย
บริษัทเคล็ดไทย จำกัด
เลขที่ ๑๑๗-๑๑๙ ถนนเฟื่องนคร ตรงข้ามวัดราชบพิตร
เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๕๙๕๓๖-๙

ราคา ๑๕๐.๐๐ บาท

กองทุนมาลัย ชูพินิจ

จากสำนักพิมพ์

"เทวรูปชาวอินคา" เป็นลำดับที่ ๙ ของสารนิยายชุดล่องไพร ที่สำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล. นำเสนอต่อท่าน เหตุการณ์ตอนนี้ เป็นเรื่องราวการผจญภัยของศักดิ์ สุริยัน และคณะในทวีปอเมริกาใต้

ชาวอินคา เป็นชนเผ่าโบราณที่มีขนบธรรมเนียมประเพณี รวมทั้งอารยธรรมอันเก่าแก่ควรแก่การศึกษาค้นคว้า ความเจริญรุ่งเรืองแต่ครั้งอดีตกาลของชนชาติที่เชื่อกันว่าหายสาบสูญไปจากโลกนี้แล้ว ยังเป็นที่กล่าวขานถึงในหมู่นักโบราณคดี และนักมนุษยวิทยาทั่วโลก

ในเล่มนี้ ท่านจะได้เดินทางไปกับคณะล่องไพร สู่ดินแดนแห่งความลี้ลับมหัศจรรย์ของชาวอินคา ท่านจะได้พบเห็นเหตุการณ์อันน่าตื่นเต้น ซึ่งบางครั้ง แม้วงการวิทยาศาสตร์เองก็ไม่สามารถหาคำตอบได้ว่า มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ภูมิประเทศอันงดงามของป่าดงดิบแถบอเมริกาใต้ ผสมผสานกับจินตนาการของ ***"น้อย อินทนนท์"*** จะทำให้ท่านได้เพลิดเพลินกับ ***"เทวรูปชาวอินคา"*** ตั้งแต่ต้นจนจบ

เทวรูปชาวอินคา

คำทำนาย	๓
โรเบอร์โต	๑๖
ชัยชนะของตาเกิ้น	๓๐
อะนาคอนดาพยาบาท	๔๓
อวสานหมอผี	๕๘
มนุษย์ค้างคาว	๗๒
ไมราถูกลัก	๘๗
ในเงื้อมมือของมาซูบี	๙๘
แม่เฒ่าอะวาโม	๑๑๔
ผจญมนุษย์เสือดาว	๑๓๒
สู่ปาฮัว	๑๔๖
โรเบอร์โตหาย	๑๖๑
การต้อนรับของชาวอินคา	๑๗๗
นางพญาแห่งปาฮัว	๑๘๘
วิหารสุริยเทพ	๒๐๑
เหยื่อบูชายัญ	๒๑๕
สู้ศึก	๒๓๔
ถูกล้อม	๒๕๔
เตเป็ค...ผู้ทรยศ	๒๖๙
ปาฮัวถล่ม	๒๘๕
สุสานอาตาเป	๓๐๐

๑

คำทำนาย

ชาวอินเดียนชราเผ่ามูเรโตคนนั้นนั่งยอง ๆ อยู่บนหนังเสือดาว พร่ำมนต์บ่นคาถาของแกต่อไป ด้วยเสียงพึมพำเหมือนหมีกินผึ้ง โดยไม่มีพวกเราคนใดเข้าใจความหมาย มือซ้ายซึ่งมีแต่หนังหุ้มกระดูกของแกหยิบผงสีขาว ๆ จากใต้หนังลิงแขวนติดอยู่กับรัดประคดคาดเอว โปรยลงไปในกองไฟข้างหน้า มือขวาของแกโบกควันกลิ่นเอียน ๆ ซึ่งลอยตลบขึ้นมาไปทั่วทั้งกระท่อม ตลอดจนเจ้าเด็กน้อยผู้ทำหน้าที่เป็นสานุศิษย์คงตีกลองใบเล็กนั้นดังอยู่เป็นจังหวะ

ภายในกระท่อมฝาขัดแตะทาดินเหนียว หลังคามุงแฝก พื้นปูด้วยหินหลังนั้น อากาศกำลังอบอ้าวทั้ง ๆ ที่ภายนอกออกไปลมจากทิวเขาปกคลุมไปด้วยหิมะพัดเย็นยะเยือก สายตาของพวกเราทุกคู่จับอยู่ที่ใบหน้าอันแห้งเหี่ยวและเต็มไปด้วยเหงื่อของแกอย่างอัศจรรย์ใจ กลิ่นเอียน ๆ ของควันทำให้พวกเรามึนงงเวียนศีรษะอยากจะอาเจียนออกมา แต่ก็พยายามสะกดกลั้นไว้ได้เพราะความสนใจต่อปรากฏการณ์ที่กำลังบังเกิดขึ้นมีอำนาจมากกว่า

๑๕ นาทีเต็ม ๆ ชาวอินเดียนชราผู้เป็นบรูโยหรือหมอผีคนนั้นสาธยายมนต์ของแกต่อไป จนกระทั่งในที่สุดได้ยินเสียงฟ้าร้องครืนมา

แต่ไกล ควันไฟพลุ่งขึ้นมา พร้อมกับเสียงดังเหมือนฟ้าผ่าอีกครั้ง แกก็ผุดทะลึ่งลุกขึ้นยืนถลึงตาอันเหลือกลาน พลางยกมือทั้งสองทุบอกเต้นไปมารอบๆ กองไฟ เต้นไป ร้องไปว่า "เอิ้ก...เอิ้ก...เอิ้ก...เอิ้ก...เอิ้ก...เอิ้ก...!" ขณะเดียวกันเจ้าเด็กน้อยก็รัวกลองใหญ่ แต่ในที่สุดราวอึดใจต่อมา เสียงต่างๆ ทั้งเสียงฟ้าเสียงคนและเสียงกลองก็สงบลงอย่างกะทันหัน

ตาเกิ้นซึ่งนั่งอยู่ข้างหลังข้าพเจ้าสะกิดที่ต้นแขนเบาๆ พลางกระซิบว่า "เล่นกลได้เท่านั้นเองรึ นาย ผู้วิเศษผู้ยิ่งใหญ่ที่นายห้างพาเรามาดู"

"จุ๊ย์ จุ๊ย์ ดูต่อไปตาเกิ้น" ข้าพเจ้าดุ "อย่าพูด....อย่าทำเสียงดัง!"

ขณะนั้นหมอผีเผ่ามูเรโตกำลังย่างสามขุมเข้ามาตรงหน้าศาสตราจารย์โทมัส สมิธ พร้อมด้วยนัยน์ตาเบิกโพลงและเสียงครางฮือๆ เหมือนเสียงนกทึดทือ แล้วก็เปล่งเสียงดังว่า "นาค่ะ อะเมเน นะค่ะ อะเมเน ปาฮัว....ปาฮัว!"

"ตายละวา!"ตาเกิ้นกระซิบ "ตาเกิ้นฟังไม่เข้าใจ ไหนว่าเป็นแขกนี่ทำไมกลายเป็นญี่ปุ่นล่ะ?"

"บอกว่า....อย่าพูด....อย่าพูด....ฟังเขาต่อไป"

"โธ่! นาย ได้ประโยชน์อะไร เมื่อตาเกิ้นฟังไม่เข้าใจสักคำเดียว!"

"บรูโยผู้ยิ่งใหญ่เขาว่าแลเห็นเสือ แล้วก็เหมือนทำด้วยทองคำ" ดร.สมิธอธิบาย

"แตนโตดซิ แอนตามิ นาค่ะ ชากิ คาจิริ!" หมอผีท่องมนต์ต่อไป

"เขาเห็นกำแพงใหญ่อยู่บนภูเขา....แล้วก็เห็นผู้หญิงสาวกลางแสงเดือน" ดร.สมิธแปล

"อีตรงนี้ฟังดูเข้าที แล้วตาเกิ้นก็เข้าใจ!" กะเหรี่ยงชรายิ้มละไม

"แล้วกัน ฉันบอกว่านิ่งๆ น่า ตาเกิ้น" ข้าพเจ้าดุอีก

กะเหรี่ยงชราหันมาทำตาละห้อย พลางรำพันว่า "โธ่ นาย อุตส่าห์พากันเหาะจากเมืองไทยมา ไม่รู้ว่ากี่หมื่นกี่พันโยชน์ เพื่อจะให้ตาเกิ้นเป็นคนใบ้เท่านั้นเองรึ?"

ระหว่างนั้นหมอผีคงส่งภาษาของแก ซึ่งข้าพเจ้าไม่เข้าใจต่อไปฝ่าย ดร.สมิธก็สอดแทรกขัดจังหวะขึ้นเป็นบางครั้งบางคราวในภาษาเดียวกัน ต่างโต้ตอบกันอยู่นาน ลงท้ายชายชราร่างแร้งทิ้งผู้นั้นก็ทรุดลงนั่งหลับตาด้วยความเหนื่อยอ่อนแน่นิ่งไป ดร.สมิธจะซักถามอะไรอีกก็ไม่ตอบ จึงหันมาโคลงศีรษะแก่ข้าพเจ้า พลางพึมพำว่า

"ไม่ได้ความอะไรมากไปกว่าที่ผมเคยทราบมาแล้ว คุณสาก ทั้งจากรายงานของนักสำรวจคนก่อน ๆ คำบอกเล่าของชาวพื้นเมือง และการเข้าทรงของพวกบรูโยประจำเผ่าชาวอินเดียนต่าง ๆ กัน"

"แต่เขาหมายความถึงอะไรครับหมอ ที่ว่าแลเห็นเสือ เห็นคนทำด้วยทองคำ กำแพงใหญ่บนภูเขา แล้วก็ผู้หญิงสาวกลางแสงจันทร์?"

ดร.สมิธถอนใจ "อ้อ ก็นครโบราณของชาวอินคาพวกนั้น อย่างที่ผมเล่าให้ฟังแล้ว ตั้งอยู่บนยอดเขาอย่างมาชู—ปิกชู ในเปรู เพียงแต่นครนี้ยังมีชีวิตอยู่ ส่วนมาชู—ปิกชู ร้างมาหลายศตวรรษแล้ว"

"ผมสงสัยว่า" ข้าพเจ้าเอ่ย "ถ้านครของชาวอินคาอย่างคุณหมอว่าจะยังมีอยู่จริง ทำไมจึงจะรอดพ้นสายตาของนักสำรวจไปได้ สมัยนี้ไม่เหมือนเมื่อปิซาโรยกพลขึ้นฝั่งอเมริกาใต้ ไม่เหมือนสมัยราโปโซออกแสวงหาขุมสมบัติมูริเบคา หรือการสำรวจของพันเอกฟอว์เซ็ตต์หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๑ สมัยนี้นักสำรวจเข้าถึงเกือบทุกหนทุกแห่งในทวีปอเมริกาใต้ ไม่ทางภาคพื้นดินก็ทางอากาศ ถ้านครอย่าง มาชู—ปิกชู...อีกนครหนึ่งยังมีอยู่จริงพร้อมไปด้วยผู้คนของชนชาวอินคา มีการทำมาหากิน มีกษัตริย์ปกครองอย่างเมื่อ ๒,๐๐๐ ปีมาแล้ว หมอคิดรึว่าจะคลาดจากสายตาของ

คณะสำรวจยังกะมดกะปลวกเหล่านั้นไปได้?"

ดร.สมิธได้ฟังก็หัวเราะเสียงดัง

"ไมเดียร์ คุณสาก อย่าลืมว่าเทียบกับทวีปอเมริกาใต้แล้ว เมืองไทยของท่านเล็กนิดเดียวเท่านั้น แต่ทำไมมนุษย์ชาวเขาเผ่านาคาจึงตั้งภูมิลำเนาอยู่ระหว่างพรมแดนพม่ากับไทยมาได้ตั้งนาน โดยไม่มีใครค้นพบ ไม่มีใครเคยเห็น จนกระทั่งพวกเราได้ไปได้เห็น และรอดตายกลับมาอย่างหวุดหวิดคราวนั้น จากนครของท่านระหว่างพรมแดนไทยกับเขมรก็เช่นเดียวกัน" เขาถอนใจเมื่อถึงตอนนี้ "ฟังผม ไมเดียร์คุณสาก...ถึงมาชู—ปิกชูก็เพิ่งค้นพบกันเมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๑ ในชั่วอายุเรานี่เท่านั้น ในโอเรียนต์ยังมีสิ่งประหลาดมหัศจรรย์อีกหลายอย่างเหลือเกินที่โลกศิวิไลซ์ยังค้นไม่ถึง...."

"นายห้างพูดถึงโอวเลี้ยง ตาเกิ้นอยากรีบกลับไปที่พักของเราเร็วๆ" ตาเกิ้นเริ่ม

ดร.สมิธถอนใจอีก "กะเหรี่ยงของคุณสากคนนี้มีความน่าขัน มันชอบพูดตลกเสียจริงๆ อธิบายให้มันเข้าใจหน่อย ไมเดียร์ คุณสาก ...อธิบายให้มิสเตอร์เกิ้นลูกลิงเข้าใจว่า โอเรียนต์ไม่ใช่โอวเลี้ยง โอเรียนต์เป็นดินแดนที่ดุเดือด มีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลที่สุดในโลกที่ยังสำรวจกันไม่ถึง มันเป็นป่าดิบระหว่างแม่น้ำโอริโนโคกับแม่น้ำอเมซอน มีเนื้อที่กว่า ๖ ล้านตารางไมล์ หรือจะเรียกว่าเป็นส่วนใหญ่ของทวีปอเมริกาใต้ก็ได้"

ตาเกิ้นคราง "ตาเกิ้นไหว้ละ นายห้าง อธิบายให้ตาเกิ้นฟังถึงเรื่องที่ตาเกิ้นเข้าใจดีกว่า คนที่ทำด้วยทองคำ หรือผู้หญิงกลางแสงเดือนน่ะ"

ดร.สมิธหัวเราะ "อ๋อ, นครชาวอินคาที่เรากำลังพยายามสอบหาทางจะเข้าให้ถึงนี่น่ะ เจริญรุ่งเรืองกว่าลิมาเมืองหลวงเปรูที่เราผ่านมาแล้ว

หรือควิโตเมืองหลวงอิเควดอร์ที่เรากำลังอยู่ในเวลานี้ ไม่มีเมืองไหนในโลกที่ชาวเมืองจะอยู่เย็นเป็นสุขอย่างในนครนั้น ไม่มีเมืองไหนเหมือนกันจะรวยเท่า เครื่องใช้ทุกบ้านทำด้วยทองคำ ตามสวนมีแต่ต้นไม้เงินต้นไม้ทอง ในวังของกษัตริย์ผู้ครองถนนปูด้วยทองแทนอิฐหรือหิน พวกผู้ชายผิวทองแดงสูงใหญ่และกล้าหาญ พวกผู้หญิงสะสวยอ่อนหวานและรักเก่ง"

ตาเกิ้นตาลอยและถอนใจ "ต่อไป....นายห้าง....ตาเกิ้นฟังเพลินดีเหลือเกิน ฟังเพลินดีจริง ๆ"

"งั้นก็เอาไว้ไปต่อที่โรงแรมดีกว่า ตาเกิ้น" ข้าพเจ้าหัวเราะ "ขืนอยู่ในนี้นานไปฉันเห็นจะอัดใจตาย"

ดร.สมิธ "ดีเหมือนกัน คุณสาก บรูโยให้อะไรเราอีกไม่ได้แล้ว นอกจากกลิ่นเหม็น เราจะต้องพยายามทางอื่นต่อไป บางทีไมราคับนายทหารรวงของท่านจะได้เรื่องบ้าง บางทีเขาอาจจะกำลังคอยเราอยู่ที่เอ็ลโดราโดแล้วก็ได้....ไปกันเถอะ"

เราชวนกันก้าวจากความอบอ้าวและอากาศที่อับของกระท่อมหมอผีผู้นั้นออกไปสู่อากาศที่เย็นและโปร่งของราตรีสว่างจ้าไปด้วยแสงจันทร์ข้างนอก กวาดสายตาดูถนนแคบ ๆ ที่ว่างเปล่า เหลียวดูทิวเขาซึ่งยอดปกคลุมไปด้วยหิมะรอบ ๆ กาย แล้วก็ตรงออกไปที่ถนนใหญ่ซึ่งแท็กซี่คันนั้นจอดคอยอยู่ที่ปากซอย ชั่วอึดใจต่อมาคนขับรถก็พาเราบ่ายหน้ากลับไปสู่ใจกลางของควิโต

เอ็ลโดราโดเป็นโรงแรมที่ทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งของนครหลวงแห่งอิเควดอร์ เป็นอาคาร ๔ ชั้น ตั้งอยู่ในย่านที่สว่างไสวไปด้วยแสงนีออนและห่างจากเส้นศูนย์สูตรของโลกเพียง ๒—๓ ไมล์เท่านั้น แต่ทันใดที่พระอาทิตย์ตกดิน เราทุกคนก็ต้องสวมเสื้อขนสัตว์ เพราะอากาศเย็นจัดเนื่องจากอยู่ในที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลเกือบ ๑๐,๐๐๐ ฟุต

อิเควดอร์เป็นประเทศประหลาด เหมือนประกอบไปด้วยคน ๕ ชาติ ต่างผิวถึง ๕ สี และพูดต่างกัน ๕ ภาษา ไม่มีอะไรจะเหมือนกันเลย นอกจากธง เงินตรา และเมืองหลวง

แต่ตลอดสัปดาห์เต็มๆ ที่เรามาอยู่ที่นี่ ไม่มีใครว่างพอที่จะสนใจกับสิ่งอื่นๆ ได้ นอกจากการแสวงหาคนนำทางหรือผู้หนึ่งผู้ใดที่จะให้ความสว่างแก่เรา ในการเข้าไปสู่ภูมิประเทศอันเป็นที่ตั้งของนครชาวอินคา ซึ่งศาสตราจารย์โทมัส สมิธ เชื่อมั่นเหลือเกินว่าอยู่ ณ ที่หนึ่งที่ใดในภาคโอเรียนต์ หรือแกรนด์ ปาจอนาลอันเต็มไปด้วยป่าทึบ เต็มไปด้วยทิวเขา และชาวอินเดียนเผ่าต่างๆ บ้างกึ่งเจริญกึ่งป่าดง บ้างยังล่าศีรษะมนุษย์ บ้างกินคน และบ้างก็ยังไม่มีใครเคยสามารถติดต่อด้วยได้

อาจจะดูเป็นการไม่ฉลาด หรือเป็นการตัดสินใจอย่างเขลาที่สุดของพวกเรา ๓ คนก็ได้ ที่ยอมให้ศาสตราจารย์โทมัส สมิธ และไมรา ภรรยาของเขา ชักชวนเราข้ามน้ำข้ามทะเลมาถึงที่นี่ เพื่อร่วมการเดินทางไปสู่นครแห่งความหวังและความฝันอันเลื่อนลอย ซึ่งเราไม่เคยมีความรู้เป็นพื้นเดิมอยู่เลยจนนิดเดียว แต่ความสัมพันธ์ซึ่งเรามีต่อกันอย่างใกล้ชิดในการเสี่ยงชีวิตเพื่อกันและกันแล้ว คราวสองสามีภรรยาไปสำรวจมนุษย์ชาวเขาเผ่านาคาที่พรมแดนไทย—พม่าครั้งนั้น และวิญญาณแห่งการผจญภัยซึ่งอยู่ในสายเลือดของข้าพเจ้า ร.อ.เรือง ยุทธนา และตาเกิ้น ทำให้การชวนเชิญของโทมัส และ ไมรา สมิธ เต็มไปด้วยความเย้ายวนเกินที่เราทั้งสามจะปฏิเสธได้ เมื่อเราทุกคนมีเวลาว่างพอ และได้รับการยืนยันว่างบประมาณการใช้จ่ายทั้งปวงเป็นของสมาคมนักสำรวจแห่งสหรัฐอเมริกา หลังจากเสียเวลาทำหนังสือเดินทางและวีซ่าอยู่ร่วมเดือน เราก็โดยสารเครื่องบินออกจากดอนเมืองมาสมทบกับศาสตราจารย์สมิธและภรรยาของเขาที่ลิมา

อย่างไรก็ดี ทันใดที่พบหน้ากันและฟังรายงานละเอียดจาก ดร. สมิธอีกครั้ง ข้าพเจ้าก็ได้คิดว่าเป็นการตัดสินใจผิดอย่างยิ่งที่เรายอมรับคำเชิญของเขา เพราะนอกจากเสบียงอาหารและสัมภาระอันจำเป็นแก่การเดินทางในภูมิประเทศเช่นนั้นแล้ว ยังไม่มีอะไรเป็นที่แน่นอนสักอย่างเดียวเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางของเรา เพราะถึงแม้จะมีแผนที่ซึ่ง ดร. สมิธวาดขึ้นพอเป็นเลาๆ จากคำบอกเล่าของคณะนักสำรวจรุ่นก่อนๆ และชาวพื้นเมืองรุ่นเก่า ตลอด ๕ ปีที่เขาเคยศึกษาค้นคว้าอยู่ในทวีปนั้น ปราศจากคนนำทางผู้ชำนาญเสียแล้ว การค้นหานครนี้ก็จะอยู่ในสภาพที่ไม่ต่างอะไรกันกับการงมเข็มที่ทิ้งลงไปในมหาสมุทร

แต่ก็เป็นการสายเสียแล้วที่เราจะกลับใจ เพราะฉะนั้นตลอดเวลาเกือบเดือนที่เราอยู่ในลิมา จึงได้แต่จะต้องติดตาม ดร.สมิธ กับภรรยาของเขาเดินทางออกไปตามจังหวัดและตำบลใกล้เคียงเพื่อแสวงหาคนนำทางดังกล่าว และฟังการเข้าทรงของบรูโยประจำเผ่าของชาวอินเดียนต่างๆ จนกระทั่งที่สุดจึงได้รับคำแนะนำจากผู้อำนวยการหอสมุดแห่งลิมาให้เดินทางมาควิโต เพื่อขอคำแนะนำจากบรูโยซึ่งเราเพิ่งจากมาใหม่ๆ และตามหาชายลูกครึ่งกึ่งอินเดียนกึ่งสเปนอีกผู้หนึ่งที่เพิ่งกลับมาจากป่าดิบในแกรนด์ปาจอนาลใหม่ๆ และสงสัยเป็นคนเดียวในรูปและอิเควดอร์ที่เคยเข้าไปถึงนครอินคาแห่งนั้นมาแล้ว

ร.อ.เรือง ยุทธนา และไมรา สมิธ กลับมาถึงโรงแรมก่อนหน้าเรา และกำลังคอยอยู่ในห้องอาหารจริงอย่างว่า แต่ทันใดที่เห็นแต่ไมรากับ ร.อ.เรือง ดร.สมิธก็ถอนใจ

"ถ้าจะเหลวอย่างเราเหมือนกัน ไมเดียร์ คุณสาก ปราศจากโรเบอร์โตมาด้วย ความหวังของเราก็สลาย เธอหัวเราะอะไรกัน ไมรา?"

"นั่งลง แล้วก็ฟังฉันก่อน ทอม" ภรรยาของเขายังคงหัวเราะร่วน

ฉันไม่รู้ว่าคุณสากกับเธอไปล้มเหลวอะไรมา แต่เรา กัปตันยุทธนากับฉันทำงานสำเร็จละ"

"หมายความว่าอย่างไรกัน ไมรา? เธอไปพบโรเบอร์โตรี?" ทั้งเสียงและสีหน้าของ ดร.สมิธ เต็มไปด้วยความทึ่ง

ไมราพยักหน้า "ไม่พบแต่อย่างเดียว ทอม ยังได้คำมั่นสัญญาจากเขาด้วยว่า ขอแวะเยี่ยมครอบครัวที่คอกปศุสัตว์นอกเมืองสักประเดี๋ยว ๓ ทุ่มเป็นอย่างช้าเขาจะมาพบเราที่นี่"

"โอ, สวรรค์ทรงโปรด โรเบอร์โตบอกอะไรเธอบ้าง เล่าให้ฉันฟังหน่อยเถอะไมรา" สามีคะยั้นคะยอ

"เปล่าเลย ทีแรกเขาจะไม่ยอมมาด้วยซ้ำไป กัปตันยุทธนากับฉันต้องพยายามอ้อนวอนอยู่นาน และให้การรับรองว่า เราไม่สนใจกับทองคำทั้งหมดในนครนั้นเลย หน้าที่เราอยู่ในการศึกษาทางประวัติศาสตร์เท่านั้น โรเบอร์โตจึงยอมรับคำว่าจะมา"

สมิธ "นั่นเป็นข่าวดีที่สุดข่าวแรกที่เราได้รับ นับแต่มาคอยท่านอยู่ที่ลิมากว่า ๓ เดือนแล้ว คุณสาก"

"แต่หมอเชื่อรึครับ ว่าโรเบอร์โตอะไรคนนี้จะเคยไปถึงนครชาวอินคานครนั้นมาแล้วจริง หรือถ้าเคยไปถึงมาแล้วจริง จะยังจำทางกลับไปได้อีกครั้ง?"

ดร.สมิธถอนใจ "นั่นเห็นจะต้องเอาไว้ให้เราพบกับโรเบอร์โตเสียก่อนถึงจะบอกได้"

อย่างไรก็ตาม กว่าโรเบอร์โตจะมาถึง เวลาก็ล่วงไปกว่า ๒๑.๐๐ นาฬิกาเกือบครึ่งชั่วโมง ชายผู้นี้รูปร่างสูงโปร่ง หน้าเสี้ยม ผิวคล้ำไปด้วยการเดินทางอยู่กลางแจ้งและป่าดง จมูกโด่งเป็นสัน ตาคม ผมสีน้ำตาลแก่และกิริยาล่อกแล่กราวกับหวาดระแวงอยู่เป็นนิจ เขาพูดภาษาอังกฤษได้

คล่องเท่าๆ กับภาษาสเปน ทันใดที่ไมราแนะนำให้รู้จักทุกคนนั่นเอง พอถึงตาเกิ้น เขาก็หยุดชะงักถอยไปก้าวหนึ่ง มือเอื้อมไปจับมีดพรานที่ซองซึ่งคาดอยู่กับเข็มขัดคาดเอว ไมรา สมิธ แลเห็นก็อุทานเบาๆ ด้วยความประหลาดใจ

"อะไรกัน โรเบอร์โต? เกิดอะไรขึ้น?"

"อาดิโอส ซินญอรา ผมไม่รู้ว่าคุณจะเล่นตลกอย่างนี้" เจ้าลูกครึ่งเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

"นี่อะไรกันนะ โรเบอร์โต ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเธอเป็นอะไรไป?" ไมราตั้งกระทู้

"ไม่เข้าใจ! คารัมบา...บอกหน่อยได้ไหมล่ะว่าเฒ่าซามอรามาทำไมอยู่ที่นี่?"

ไมรา "ใครกันน่ะ ซามอรา?"

"ซามอรา หัวหน้าเผ่าโอกา ศัตรูเก่าของผม!" เสียงของโรเบอร์โตแห้งและห้วน

ทันใดที่ไมราแปลให้แกฟัง เสียงหัวเราะของตาเกิ้นที่ดังขึ้น ทำให้ผู้ที่นั่งอยู่ตามโต๊ะอาหารอีก ๒—๓ โต๊ะในห้องนั้นหันมามองดูเป็นตาเดียวกันครั้นแล้วก็ยักไหล่ ตาเกิ้นคงหัวเราะต่อไปจนกระทั่งเห็นนัยน์ตาโรเบอร์โตขวางด้วยความเดือดดาล แกจึงได้หยุดพลางหันไปทางไมรา สมิธ

"บอกนายโตอะไรนั่นหน่อยเถอะ แหม่มจำ ว่านี่น่ะซามอเกิ้น ไม่เคยเป็นหัวหน้าเผ่าอะไร แล้วก็ไม่เคยเป็นศัตรูกับใคร"

"เธอเข้าใจผิด โรเบอร์โต" ไมราอธิบาย "นี่คือซามอเกิ้น....ไม่ใช่...ไม่ใช่...นี่คือมิสเตอร์กะเหรี่ยงเกิ้น เพื่อนเก่าของฉันมาจากเมืองไทย นี่คือพรานใหญ่ของคุณสาก...นายพรานใหญ่ผู้ไม่มีเสือมีช้าง หรือสัตว์ดุร้ายอะไรในป่าเมืองไทยที่เขาไม่เคยล่า นี่แหละผู้นำทางฉันไปในการสำรวจ

มนุษย์ชาวเขาเผ่านาคา ซึ่งเลื่องลือกันไปทั้งทวีปอเมริกาเหนือและอเมริกาใต้ เขาจะไปกับเราด้วยในการสำรวจนครชาวอินคานครนั้นครั้งนี้ ถ้าเธอไม่มีการขัดข้อง..."

โรเบอร์โตลดมือลงจากมีดพรานของเขาทันที สีหน้ายังบอกความไม่แน่ใจ แต่ภายหลังที่ก้าวเข้ามาพิจารณาดูใบหน้าและตั้งแต่ศีรษะตลอดเท้าตาเกิ้นอยู่สักครู่ก็แหงนหน้าขึ้นหัวเราะแล้วหัวเราะเล่าราวกับจะขาดใจตาย ในที่สุดจึงหยุดและหันไปพูดกับไมรา สมิธ เป็นภาษาสเปนเร็วปรื๋อ ตาเกิ้นได้ยินก็ยกมือขึ้นเกาศีรษะ

"นายโตว่าอะไร แหม่มจำ บอกเขาหรือเปล่าว่า นี่ซามอเกิ้น ไม่ใช่ซามอรา?"

"โรเบอร์โตว่าตาเกิ้นเผ่ากะเหรี่ยงเหมือนกับซามอร่ายังกะแกะ จนกระทั่งพิจารณาในระยะใกล้ เห็นถนัดจึงรู้ได้ว่าไม่ใช่ เพราะไม่มีไฝที่จมูก หูก็ไม่แหว่ง เพราะถูกคมมีดเขามาครั้งหนึ่งแล้ว"

ตาเกิ้นยกมือท่วมศีรษะ "สาธุ ที่เขารู้เสียทัน ถ้าตาเกิ้นเป็นอะไรไป กลับบ้านยายจำไม่ได้ แหม่มจะต้องเป็นนายประกันรับรอง"

"ฉันคิดว่าขึ้นไปที่ห้องของเราไม่ดีกว่าหรือไมรา?" ดร. สมิธกระซิบ "ใครๆ พากันมองดูเราเป็นตาเดียวยังกะจะมองคนบ้า"

"ฉันคิดว่าถูกของเธอ ทอม" ไมรารับคำ "ขึ้นไปห้องเราเถอะ คุณสาก กัปตันยุทธนา ตาเกิ้น ตามฉันมาโรเบอร์โต"

ครู่หนึ่งเมื่อขึ้นไปถึงและอยู่ในห้องของ ดร.สมิธกับภรรยาของเขา แต่ลำพัง กิริยาท่าทีของโรเบอร์โตดูจะค่อยเป็นปกติขึ้น และมีความเป็นกันเองมากเข้า เขาซักถามถึงชีวประวัติและการท่องเที่ยวผจญภัยของเราด้วยความสนใจ ในที่สุดจึงได้เอ่ยขึ้นว่า

"ฟังดูแล้ว เมืองไทยนี่คงจะสบายเหมือนสเปน ผมอยากจะได้ไป

เห็นเหลือเกิน"

ดร.สมิธได้ฟังก็หัวเราะ "อ๋อ เธอคงจะมีโอกาสไปได้ โรเบอร์โต เมื่อกลับจากนครชาวอินคา และฐานะดีขึ้น ฉันขอรับรองด้วยตนเองว่าจะเป็นคนพาเธอไปเที่ยวทัศนาจรเมืองไทย!"

โรเบอร์โต "แต่จะไปทำไมที่นั่น โปรเฟสเซอร์? ถ้าไม่ต้องการทองอย่างมิสซิสไมราว่า"

สมิธ "อ๋อ เราต้องการไปเพื่อศึกษาทางประวัติศาสตร์และมนุษยชาติวิทยา ซึ่งมีค่าสำหรับเรา ยิ่งกว่าเงินยิ่งกว่าทองใดๆ ในโลกนี้รวมกัน โรเบอร์โต"

โรเบอร์โตหัวเราะ "คารัมบา ในโลกนี้อะไรจะมีค่าไปกว่าทอง โปรเฟสเซอร์ ทองซึ่งจะทำให้คนเราเป็นเจ้าโลก อยากได้อะไรได้ ไม่ว่าจะเป็นตึกราม ความรัก หรือเพียงผู้หญิงเฉยๆ"

สมิธ "เอาละ ปัญหาเรื่องทองเป็นของเธอ ปัญหาในทางศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และมนุษยชาติวิทยาเป็นของฉัน ว่าแต่มันมีอยู่จริงหรือ โรเบอร์โต นครชาวอินคานครนั้น? ฉันหมายถึงนครที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่นครที่ตายแล้วอย่างมาชู—ปิกชู?"

โรเบอร์โตหัวเราะจนงอหาย "มีอยู่จริงหรือ? อะมิโก, ฟังผม โปรเฟสเซอร์ ปาฮัวมิใช่จะใหญ่กว่ามาชู—ปิกชู มหัศจรรย์กว่ามาชู—ปิกชู ขณะยังมีชีวิตอยู่และเต็มไปด้วยผู้คนเท่านั้น แต่มันเป็นนครเดียวในโลกปัจจุบันที่ทุกคนเท่ากันหมด ไม่มีเจ้า ไม่มีข้า ไม่มีบ่าว ไม่มีนาย ไม่มีใครมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สมบัติใดๆ ทุกอย่างเป็นของกลาง ไม่มีคุก ไม่มีตะราง ไม่มีการลักขโมย ชาวปาฮัวทุกคนอยู่เพื่อกันและกัน กิน...กินด้วยกัน อด....อดด้วยกัน"

สมิธ "แต่โรเบอร์โต ฉันคิดว่านครนั้นมีกษัตริย์ปกครองเสียอีก"

"ปาฮัวปกครองด้วยกษัตริย์ ซึ่งเลือกโดยคนทั้งเมือง ไม่ใช่โดยสืบสันตติวงศ์ เพราะฉะนั้นสิทธิและฐานะจึงไม่ต่างจากประชาชนพลเมืองที่อยู่ในปกครอง แต่ทุกคนก็ต้องยกย่อง นับถือ และเชื่อฟังกษัตริย์ของเขา"

"เพราะอะไร?"

"เพราะใครก็ตามที่ได้รับเลือกเป็นกษัตริย์ หรือหัวหน้า ถือกันว่าสืบเชื้อสายมาจากสุริยเทพที่ใครๆ จะต้องบูชา วิหารสุริยเทพในปาฮัวใหญ่กว่าที่บาชู—ปิกชูหลายเท่านัก เทวรูปก็ใหญ่กว่า หล่อด้วยทองคำเหลืองอร่ามและสุกปลั่ง ทั้งวิหารเต็มไปด้วยเทวรูปสุริยเทพอย่างนี้ทั้งนั้น แต่ละองค์หนักไม่ต่ำกว่า ๒๐ ตัน ทุกบ้านและทุกคนมีสุริยเทพขนาดเล็กบูชาทั้งนั้น ดู....อะมิโก...."

เขาล้วงลงไปในกระเป๋าเสื้อพลางหยิบสิ่งหนึ่งขึ้นมาและส่งให้ศาสตราจารย์สมิธ เมื่อเขาแบมือออกก็ปรากฏว่าเป็นเทวรูปทองคำขนาดเล็ก สูงประมาณนิ้วครึ่ง หัตถ์ข้างหนึ่งชูขึ้นเสมอออกและแบออก ขณะที่อีกข้างหนึ่งนิ้วชี้จี้ที่พระอุระ ข้าพเจ้าถึงกับก้มลงไปพิจารณาอย่างใกล้ชิดด้วยความประหลาดใจ เมื่อสังเกตเห็นว่าลักษณะของเทวรูปนั้นใกล้เคียงกับเทวรูปของพวกขอมและชาวชมพูทวีปเหลือเกิน

"ผมไม่เคยเห็นเทวรูปของชาวอินคามีลักษณะอย่างนี้เลยครับหมอ" ข้าพเจ้าให้ข้อสังเกต

"จริงของคุณสาก นี่ไม่ใช่เทวรูปอินคาโดยบริสุทธิ์ แต่ปนกับฝีมือชาวมายา เวรี่อินเตอร์เรสติ้ง เป็นที่น่าสนใจมาก ดูข้างหลังเถอะคุณสาก เห็นเครื่องหมายบอกเวลาหรือเปล่า ชาวอินคาไม่ใช้เครื่องหมายอย่างนี้ ชาวอินคาใช้ "ควิปปู" คือ เชือกขอดบอกเวลาในการรายงาน ในการบันทึกและสื่อสารใดๆ"

"เธอหมายความว่ากระไรหอม?" ไมรา สมิธ มองดูสามีอย่างสงสัย